

Jézus mennybemenetele

- **Hogy vagy kör.**
- **Kezdő ima:** igeszakaszok.

Általános gondolatok

- **A mennybemenetel, mint csoda – és a mennybemenetel lényege.** Emlékezzünk vissza a János szerinti evangélium csodáira (jeleire). A mennybemenetelnél sem a „hogyan”, meg a „pontosan hová is”¹ a lényeges, hanem a történet lényege: Urunk visszatérése Atyjához. (Sok helyen az ünnep neve: Krisztus király ünnepe, avagy áldozó csütörtök – első áldozás.) Gondoljunk bele abba az örömbébe, amit érezhetett Mennyei Atyánk, hogy „visszakapta” egyszülött Fiát! *(Aki mindig is vele volt, és valóban eretnokség a patripaszianizmus, hogy az Atya fizikailag ott szenvedett Jézussal a kereszten, nota bene, meg is halt..., de attól még nem lehet az elképzelni, hogy az Atya ne indult volna meg egyszülött Fiának szenvedésén és halálán.)* Jézus visszakerül ezzel oda, ahol a helye mindig is volt és lesz: a mennybe. Nincs már helyhez és időhöz kötve. A megtestesüléssel megkezdődő kenózis, a „megüresítés”, véget ért. A feltámadás a kereszthalál következménye, ugyanígy a mennybemenetel a feltámadás következménye. Ezzel áll helyre teljesen a rend, ami megbomlott Jézus szenvedésével és halálával. *(Nota bene: Jézus szenvedése és halála volt a kulcsa az ördög és a halál feletti győzelmének – amelynek „tudományos” okát és értelmét kár kutassuk, mert nem táruul fel a szemek előtt.)*
- **Cserbenhagyott-e minket Jézus azzal, hogy a mennybe ment?** Semmiképpen. Képzeld el, ha Jézus fizikailag itt lenne ma is a földön: a.) agyontaposnák az emberek egymást, hogy a közelébe kerüljenek; b.) minden héten minimum egy elmebeteg megölné, és támadhatna fel megint – röhej lenne abból, ami a földi lét legnagyobb ajándéka és csodája. Jézus mennybéli léte ellenére velünk van. Nekünk adta a Szentlelket, aki lelkünk legmélyén munkálkodik, pontosan ugyanúgy, ahogyan a Szentháromság egésze. (Milyen jó nekünk, hogy nem kell szembesülnünk azzal, hogy Jézus földi megjelenésében nem lehet ezerféle. Milyen jó, hogy nem készülhetett róla fotó. Mennyivel egyszerűbb egy afrikai számára például, hogy Jézus nem definíció szerint „fehér”? – Nota bene a modern feltételezések szerint egészen színes bőrű lehetett...) Vegyük észre azt is, hogy Jézus pontosan a mennybemenetele miatt lehet egyszerre mindannyiunkkal. Nem vagyunk egyedül most már soha, most már Ő ölel át bennünket, jobban, mint tér és idő.
- **Hogyan tud Jézus velünk lenni itt és most? Ha hiszünk benne. Mit jelent a számunkra ez: hiszünk Jézusban? Csak annyit, hogy elfogadjuk, hogy létezett? Vagy egy állandó kapcsolatot Jézussal? Milyenné tesz bennünket a Jézussal való kapcsolat? Mennyire maradunk „eredeti saját magunk” ebben a kapcsolatban? Milyenné teszi a Jézussal való kapcsolat az embertársainkkal való kapcsolatunkat?**

¹Ahogy Grendorf Péter lelkészem idézte C.S. Lewis-től, a hatvanas évek nagy érve volt Isten ellen, hogy „Gagarin bácsi odafent az űrben nem látta Istent...” – ez ugyanolyan kijelentés, mint az, hogy Hamlet nem látta a padlason Shakespeare-t, – mert mindkettő a szerző! [A szovjet ateista propaganda másik "sikersztorija" az a történet, amikor a kiküldött funkcionárius sok óra hosszúságú előadást tart Isten nem-létéről. Az este végén elégedetten hátradől és átadja a szót a pópának: "Van két perce válaszolni." Mire a pápa: "Köszönöm, kevesebb is elég lesz. Fivérem és nővéreim! Krisztus feltámadt!" Mire a jelenlévők egységesen felállnak, és egy hangon válaszolják: "Krisztus valóban feltámadt!"...]

A Máté szerinti evangélium missziói parancsa: (Galilea hegyén a tanítványoknak)

Mt28,18 Jézus pedig hozzájuk lépett, és így szólt: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. ¹⁹Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, ²⁰tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

- Nincs a Máté szerinti evangéliumban konkrétan szó a mennybemenetelről (hasonlóképpen Jánoshoz). Mégis a missziói parancs egy mennybemeneteli helyzet: végső üzenet, amelynek három fontos pontja van. (Mennyire Mátéra vall ez is: a teljesség száma, három, precíz tömörségben.)
- 1.) Jézus a parúziát, második eljövételét előre vetítő hatalmat kap mennyen és földön. (Noha Jézusnak, mint Istennek az élete nem az időben játszódik, valahol ez a hatalom impliciten összefügg az ördög feletti győzelmével a kereszten.)
- 2.) A tulajdonképpeni missziói parancs (ami nem missziói javaslat!) a keresztség szentségével és a tanítással összekötve. Milyen fontos a „tanítvány” szó!
- **Mit jelent a számunkra a tanítványság? Tanítványnak valljuk-e magunkat? Ha igen, miért, ha nem, miért? Mennyire nehéz Jézus tanítványának lenni?**

A beszélgetésben fontos gondolatok voltak itt, hogy a tanítványság egy személyes viszony Jézussal. Nem azonos a követővel, amelyik már jóval indirektebb, inkább tömeges, és nem személyes. Szóba került Kodály Zoltán, aki ezt mondta valakiről: ő nem a tanítványom, csak a hallgatóm. [Ezt sokféleképpen értelmezhetjük ebben a vonatkozásban. Aki csak – benső – hallgatással válaszol Jézus hívására, az nem lesz tanítvány.]

- 3.) Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. – Ez a Máté szerinti evangélium utolsó sora. (Márknál az utolsó sor az együtt munkálkodás; Lukácsnál a „templomban voltak és áldották Istent”, ahogyan látni fogjuk; Jánosnál pedig: „ha azt [amit Jézus tett] mind megírnánk egytől egyig, úgy vélem maga a világ sem tudná befogadni a megírt könyveket.”) (Tiszteletreméltó) Béda (673-735) szerint Jézus az Atyához ment embervolta szerint, de itt maradt Istenvolta szerint.
- **Érezzük-e, hogy velünk van Jézus? Milyen módon?**

Márk szerint: *(Miután a Márk szerinti evangélium elsőként megfogalmazott részei azzal fejeződnek be, hogy a feltámadást senki senkinek nem mondja el, mert fél... a II. században hozzáillesztett utószóban olvashatjuk ezt.)* Mk 16,14-20

Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt. ¹⁵Ezután így szólt hozzájuk: Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek! ¹⁶Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik. ¹⁷Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, ¹⁸kígyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak. ¹⁹Az Úr Jézus pedig miután ezeket mondta nekik, felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbára ült. ²⁰Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.

- A rész eleje a missziói parancs rövidített leírása, a keresztség szentségének a lecövekelésével. (Milyen szép, hogy nem az van, hogy aki nem keresztelkedik meg, elkárhozik, hanem az, hogy aki nem hisz, elkárhozik. Döbbenjünk rá a „hit által való megigazulás” brutálisan tömör megfogalmazására itt.)
- A jelek a későbbi apostoli történetekből kerültek ide: Pál apostoltól a kígyó (ApCsel 28,3-6), a Papiász által Jusztusz Barsabbás (József) apostoljelöltről (ApCsel 1,23) elmesélt méregivás, és mindegyik apostol esetén a beteg-gyógyítás. Nem ezek a részek ennek a szakasznak a lényegi elemei.
- Az Isten jobbára ülés a világ rendjének a végső helyreállása, immár a parúzia, azaz Jézus második eljövetele fényében. Királyok annak adták át a hatalmukat, akiket a jobbjukra

ültettek. Zsid 4,14: "Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz."

- Döbbenjünk rá az „Úr pedig együtt munkálkodott velük” rész szépségére!

A Lukács szerinti evangéliumban: Lk 24,50-53 Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. ⁵¹És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. ⁵²Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; ⁵³mindig a templomban voltak, és áldották Istent.

- Jézus ezen egy alkalommal ad áldást. Ez már a főpapi létének, és – még fontosabbként – változatlan jelenlétének a jele. A Jézus imádása is egyetlen említésként fordul elő a Lukács szerinti evangéliumban itt, újfent utalva Jézus új méltóságára és a vele való folyamatos közösségre.
- A vége a Lukács szerinti motívum-kettős: imádkozás és templomban levés. Ez (a közös étkezésekkel együtt) rendszeresen előkerül a Lukács szerinti evangéliumban, amely a templomban kezdődik (Zakariás, Keresztelő Szent János apja, templomi szolgálatát végzi Isten előtt) és a templomban fejeződik be – ahogyan látjuk.

Lukács leírása szerint az Apostolok Cselekedeteiben: ApCsel 1,4 Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem, ⁵hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg. ⁶Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: Uram, nem ebben az időben állítod helyre Izrael országát? ⁷Igy válaszolt nekik: Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. ⁸Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig. – ⁹Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől. ¹⁰Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, ¹¹akik ezt mondták: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe. – ¹²Ezután visszatértek Jeruzsálembe az Olajfák hegyéről, amely Jeruzsálem közelében van egy szombatnapj járóföldre. ¹³Amikor hazatértek, felmentek a felső szobába, ahol a szállásuk volt, mégpedig Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, Alfeus fia, Simon, a Zélóta és Júdás, Jakab fia. ¹⁴Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.

- Figyeljünk fel a Szentlélekkel való megkeresztelésre. A mai keresztelés, noha fizikailag vízzel történik, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében történik. Vegyük észre a Szentháromság jelenlétét minden keresztelés alkalmával. (Vegyük észre azt is, hogy a keresztelés alkalmával nemcsak a szülők, nemcsak a keresztszülők, hanem a gyülekezet egésze is felelősséget vállal Isten előtt a gyermek hitben való neveléséért.)
- **Hogyan éltünk meg keresztelést, amikor jelen voltunk? Mit jelent a keresztelés a számunkra?**
- Mennyire fontos ez a mondat is: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.” Legyünk alázattal az Isten által megosztott tudás iránt. Ez anyyi, amennyinek éppen akkor lennie kell. Nem több. Viseljük ezt el. **Mennyire tudjuk ezt elviselni?**

A beszélgetésben fontos gondolatok voltak itt, hogy a keresztény élet nem ok-meghatározott, hanem cél-meghatározott. Mi sokkal nagyobb távon tudunk előre tekinteni mint a nem hívő ember, mert tudjuk, hogy a hívő élet nem fejeződik be a halállal.

- Tanúim lesztek: ez is alázatra nevel minket. Nem „magunkat hirdetjük”, nem „pótoljuk Jézust” papként sem, hanem egyszerűen a tanúi vagyunk. Mindannak ami Ő volt földi életében, és ami Ő éppen ma és éppen most a mi saját életünkben is. Vegyük észre, hogy milyen szép itt a Máté-szerinti tanítványság – immáron saját magunkra vonatkoztatva, „önmisszióként”. (Hogyan függ össze saját magunk „önmissziója” mások missziójával?)

Vegyük azt is észre, hogy a tanúskodás milyen gyönyörűen fokozatos. Tanúk vagyunk a saját családjunkban, házuk táján, városunkban, országunkban, a szomszéd országokban, és a föld végső határáig. Mindegyikre szükség van – és mindegyik lehetséges, mert valahol mind ugyanaz: az egész életünk a tanú, nem kevesebb. „Odaéljük” Jézust mások elé. Vegyük azt is észre, hogy nem a mi erőfeszítésünk a tanúskodás, mert az ehhez való erőt kapjuk. **(Megérettük-e már azt, hogy erőt kaptunk?)**

- Vegyük észre, hogy ez a rész is tele van a parúziára, Jézus második eljövetelére való utalásokkal. A párbeszéd arról, hogy mikor állítja helyre Izráel országát (amely nem véletlenül még mindig ilyen partikulárisan lett megfogalmazva az eredeti Messiási zsidó elvárásoknak megfelelően). Majd az angyal szava arról, hogy új jön el, ahogyan felvitetett a mennybe. (Figyeljünk fel a „divinum passivumra”, azaz arra, hogy Jézus nem maga ment fel a mennybe, hanem a Mennyei Atya által felvitetett. A felhő az Atya jelképe – ahogyan már az Ószövetségben is az volt. Az angyal ugyanúgy jelenik itt meg, mint amikor a megtestesülés csodáját jelentette be. A kettő között nem volt angyal – mert Jézus volt itt velünk saját maga. Pünkösöd után nincsen angyal, mert velünk van a Szentlélek.)
- A rész vége az apostolok imája Máriával, Jézus anyjával a hagyományok szerint a Cönakulumban (a felső szobában, Mk 14,15; Jn 20,19-23), amely az Utolsó Vacsora helyszíne volt, és majd a pünkösöd helyszíne is lesz. „Egy szívvel és lélekkel” imádkoztak, amely majd visszatér nehéz helyzetekben (ApCsel 4,24; 8,6; 15,25). Az egységes, kitartó ima megfelel a Jézus által hatékonyan mondott imának (Mt 18,19; Lk 18,1-8).
- **Mennyire vagyunk mi kitartóak az imádkozásban? Mennyire vagyunk közösségként együtt másokkal az imádkozásban?**
- Vegyük észre, hogy az apostolok szinte ugyanúgy és ugyanott imádkoztak, semmint Jézus halála után – feltámadásának hírei, megjelenése előtt. Az utolsó tíz nap (Jel 2,10 „nyomorúságotok lesz tíz napig” is nagyon nehéz volt). DE: jött a Szentlélek, és ezt végérvényesen megváltoztatta. (Miért nem előbb? Hiszen kaptak korábban is Szentlelket. Mert akkor, pünkösödkor volt itt erre az idő – de ezzel fogunk foglalkozni a következő alkalommal.)

Zárógondolat

- Vegyük észre, hogy Jézus mennybemenetele valahol a mi mennybemenetelünk megelőlegezése is. Érezzük át így is ezt az ünnepet.

A záró beszélgetésben megfogalmaztuk a mennybemenetel ünnepének a lényegét. Ezzel fejeződik be, válik teljessé Jézus földi küldetése. Fontos az is, ahogyan a mennybemenetel megtörténik. Jézus nem egyre feljebb és feljebb emelkedik, hanem eltűnik az Istent jelképező felhőben. (Dimenziót vált...) A mennybemenetel egy "fordított inkarnáció", itt nem az ige lesz testté, hanem a test igévé. Fontos az is, hogy azzal, hogy Jézus tanúi leszünk munkálkodik bennünk és általunk.

- Közös imádság.
- Két hét múlva: záró-alkalom ebben a félévben: pünkösöd.